

Odpust', kapříku...

Po sněhu ani památky, všude bláto a jen bláto, reklamní masáže, kádě s rybami. No jasně, budou Vánoce. A já stojím u jedné takové obří nádoby a kapři se na mě šklebí tou svojí pusou do podkovy a líně se převalují. Líně, nebo z posledních sil. Jako já.

text: Vítězslava Felcmanová

foto: Vladimír Urban

Nejdříve to vypadalo na úplně obyčejné svátky. Šílenství v nákupních centrech, každoroční otrava s úklidem, připálená linecká kolečka. Potom opulentní večere s rybí polévkou a řízky, jásání nad nechtěným dárkem, focení u stromečku ve stylu „carská rodina“ a potom konečně propustka do hospody, kde se sejdeme se stejně otrávenými kamarády v úplně nových mikinách. Jenže všechno bylo jinak. Tátovi se udělalo blbě a nechali si ho radši ve špitálu. Jeden infarkt koneckonců měl. A máma se rozhodla, že Vánoce zrušíme.

„Vás to stejně nebaví,“ pravila a my s bráchou čučeli. „Nebudu koukat na tátovu prázdnou židli a vaše otrávené obličejky. Tak se najíme v restauraci a v míru se rozejdeme tam, kam budeme chtít. Vy za kamarády a já k pohádce.“

Hm, prima nápad, zdálo se. Jenže táta je borec, oklepal se a dvaadvacátého volal, že ho pustí zítra domů a že se těší na svátky. A sakra! Svolali jsme proto rodinnou válečnou poradu a rozdělili si úkoly. A já prohrála boj o stromeček. Dostal ho na starost brácha a já teď mám koupit rybu! Koukám do kádě na kapry, oni na mě. Musím ukázat na jednoho z nich a tím ho odsoudit k smrti. Nikdy jsem si nepředstavovala, že taková myšlenka může zatížit svědomí. Asi je to hloupost, ale cítím to tak. Něco jiného je řízek na talíři a něco jiného tvor, co se tu mrská ve vodě. Můžu jenom doufat, že až budu úplně dospělá ženská, snad mě ty moje občasné chmury přejdou. Aspoň tak nám to tlučou ve škole do hlavy. Prý puberta. Pořád tu stojím a ještě jsem si nevybrala. Podle čeho to mám vlastně udělat? Velkého, malého, všichni mi přijdou stejní. Někde jsem četla, že ryba má mít jasné oko. Koukám tedy rybám do očí a připadám si jako debilka.

„Tak co to bude, slečinko?“ pobízí mě bodře ten chlapík v mokré zástěře. „Chobotničku? Nebo snad humra? Ha ha ha!“ Vtipe, hop, pomyslí si a mračím se ještě víc. Ententýky, dva špalíky. „Tohodle!“ vyhrknu. Ochetný pán vyloví kapra a hodí ho na váhu. „Prosím,“ špitnu. „Ještě zbavit života.“ Odpust', kapříku!

Nakonec jsme společnými silami dokázali tátovi připravit docela hezké Vánoce. A sobě vlastně taky. Myslím, že si o nich budeme ještě dlouho vyprávět. Pochutnali jsme si na polévce i řízcích a zůstali pohromadě i na pohádku - O zlaté rybce...